

A láthatatlan robogó

– a 37. Petőfi-szavalóversenyre

Versed közé nézünk minden évben,
halljuk, látjuk, ahogy szemeken ragyog;
tíz éve már, mint az ismerősök,
az utunkat együtt, lassan... ballagod.
Tíz éve már a zsűri asztalán,
a tollammal is biztató, kopogó
Szeretet szurkol, izgul sorodon,
verseken át láthatatlan robogó:

Jön velünk a Kisbéres, szekerén,
hat ökörrrel, s Pató Pál úr hazatér;
nem javítja ma sem házát, födelét,
mint ahogy a Három madár ma is él.
Ebéd után sem lopjuk a napot,
tekintetünk láthatatlan lobogó...
elménkben, mint egy csatában, forog:
idén kié a versmondó-dobogó?

Viszi a tizenhat éves modell,
kit a piktör egykor kádba ültetett!
De nem! „Még jó, hogy vannak jambusok”
vagy versünk: „az mind a bagoly műve lett”?
Mi sem látunk már a Szürkületben,
úgy cikáznak át az érvek: contra-prō!
Zsűritárs nőim kávéét remélnék,
a nyelvükön a Pom-Bär, a ropogó...

Hiába sztár a krumpli csemege,
„Borozgatánk” apáddal – szól a nóta;
választhatunk idén is csillagot:
Minek nevezzelek? Tétova óda? –
Drága orvos úr, díjunk mit ad,
súlyla lehet láthatatlan, zokogó...
ám dicséretünk, mint a kő, marad
és nem Hérakleitoszé a folyó!